

Oku Tamm 75

20. oktoobril 2002 sai 75aastaseks teenekas arst Oku Tamm.

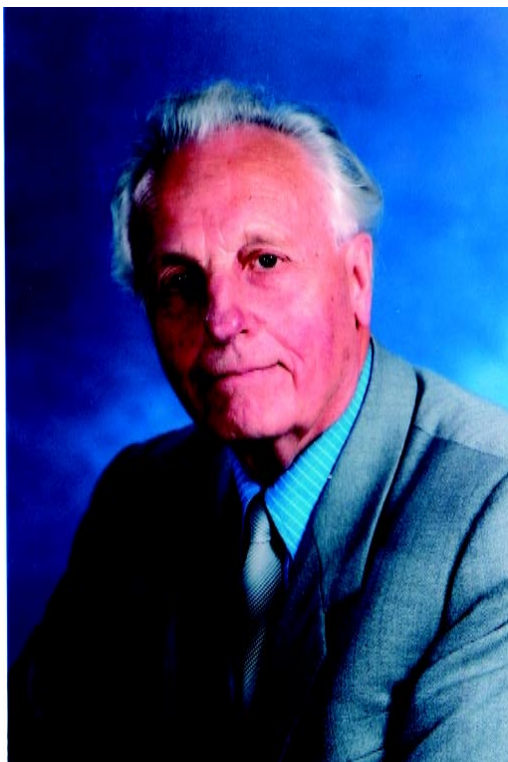
Oku Tamm on sündinud 20. oktoobril 1927 Tartus. Tartu Ülikooli arstiteaduskonna lõpetamise järel 1952 asus ta tööle Suure-Jaani rajooni sanitaar-epidemioloogiajaama peaarstina. Aastatel 1954–1964 oli ta Tartu linna sanitaar-epidemioloogiajaama peaarst. Aastatel 1964–1989 töötas ta ENSV tervishoiuministeeriumis peasanitaararsti asetäitjana, 1965. a ministri esimese asetäitjana.

1967 kaitses ta Tartu Ülikoolis kandidaadiväitekirja "Eesti elanikkonna sanitaar-epidemioloogilise teenindamise areng (19. sajandi teisest poolest kuni 1965. a) ja selle edaspidised perspektiivid".

O. Tamme elutööks on olnud sanitaaria ja hügieeni ning nakkushaiguste epidemioloogia ja profülaktika arendamine Eestis. Ta kuulus töögruppi, mis alustas poliomüeliidivastast vaktsineerimist elusvaktsiiniga, esimesena NSV Liidus. Prof E. Raudami juhitud töögrupp pälvis selle eest 1965. a Nõukogude Eesti preemia.

O. Tamm on olnud innukas tervishoiualaste teadmiste propageerija, tuntud radiohäääl ja otsitud autor ajakirjanduses. Vaieldamatud on juubilarite teened tervisespordi arendamisel ja propageerimisel, nüüd ta on spordiühingu Kalev auliige.

Juubilarite elutöö teiseks tahuks on eestikeelse teadusliku kirjatöö viljelemine ja arendamine. Aastatel 1965–1999 (35 aastat!) oli ta Eesti Arsti peatoimetaja (aastani 1989 Nõukogude Eesti Tervishoid). Suures osas oli just peatoimetaja teene, et ka segastel aegadel järgis 1922. a ilmuma hakanud eestikeelne teaduslik meditsiiniajakiri meie eelkäijate vaimsust ja põhimõtteid. O. Tamme initsiatiivil taastati 1990. a ajakirja nimi Eesti Arst. Ajakirjaga on juubilar seotud ka praegu: ta on Eesti Arsti OÜ nõukogu liige. Toimetusele on ta hindamatu kogemustepagasiga nõuandja.

O. Tamm on meeldiv kolleeg, heasoovlik ja kaastundlik inimene. Soovime, et ta oma reipa meeoleolu, optimistliku ellusuhtumise ja hea tervise säilitaks veel paljudeks aastateks.

Eesti Arsti toimetus

Professor Atko-Meeme Viru 70

Atko-Meeme Viru on mitmekülgne inimene: teadlane, organisator, õpetaja. Emapilgul paistavad tema ettevõtmised olevat laiali paisatud ning seotud väga paljude valdkondadega, kuid tegelikult on see mitmekülgne tegevus suunatud ühe ja sama sihtmärgi saavutamiseks – Eesti rahva tervise ja elujõu kindlustamiseks.

Olles rahvusvahelise mainega sporditeadlane ja kehakultuuri kõrghariduse organisator, on tal alati jätkunud energiat ettevõtmisteks rahva tuleviku nimel. Ühe esimesena Eestis asus ta põhjendama kehalise aktiivsuse tervislikku mõju. Ta ei piirdunud loengute ja populaarteaduslike artiklitega, vaid ka uuris kehalise treeningu tervislikku mõju organismile. Ta avaldas sellekohase originaalse töö ingliskeelses rahvusvahelises ajakirjas. Töö avaldati uuesti kogumikus Uus-Meremaal ja itaaliakeelses ajakirjas. Äsja hakati Inglismaal ette valmistama koguteost tervise ja kehalise aktiivsuse vahekorra kohta, millesse A. Virult telliti peatükk kehalise aktiivsuse füsioloogiliste aspektide kohta.

Teoreetilis-filosoofilise põhjenduse spordi ühiskondlikule tegevusele leidis A. Viru olümpismi-idees, mida ta asus Eestis tutvustama.

Vahetuks jätkuks A. Viru kehalise aktiivsuse tervisliku mõju ja olümpismi evitamisel on tema tegevus karskusliikumises. 1989. a taastas ta Eesti Karskusliidu tegevuse, 1990. a tunnustati taas rahvusvaheliselt Eesti Karskusliitu ja lülitati põhjamaade karskusorganisatsiooni. Et takistada alkoholismi levikut Eestis ja saada üle karskusliikumise madalseisust, organiseeris ta 2001. a algul Karskusühenduse AVE. Organisatsioon suutis juba esimesel aastal tõmmata endale tähelepanu ja propageerida ajakirjanduses alkoholivastast liikumist. Eriti oluline on siinjuures noorte – üliõpilaste, kooliõpilaste kaasamine sellesse liikumisse.

Professor A.-M. Viru on rahvusvahelistes väljaannetes avaldanud üle 200 teadusartikli. Veelgi kõnekam on tema monograafiate rida: 4 eesti keeles, 4 inglise keeles, 4 vene keeles ja 1 itaalia keeles. Viimane monograafia “Biochemical monitoring of sport training” (2001) on kirjutatud koos teadurist poja Mehis Viruga. Prof A.-M. Viru on seitsme rahvusvahelise ajakirja toimetuse kolleegiumis.

Teadustöö organisatori ja juhendajana omab prof A.-M. Viru suurt autoriteeti ning tema arvukate õpilaste seas on 46 jõudnud teaduskraadi kaitsmiseni. Nende hulgas on nii doktori-, kandidaadi- kui magistritöid, mis kuuluvad bioloogia, meditsiini ja pedagoogika valdkonda.

Jätkuvat jõudu, energiat, tahtekindlust paljude plaanide elluviimisel soovivad tema õpilased ja kolleegid.

Anu Aasmaa

25.10.1949 – 26.07.2002

26. juulil 2002 hukkus traagiliselt Valga Haigla arst-anestesioloog Anu Aasmaa.

Anu Aasmaa sündis 25. oktoobril 1949. a. Tartu Ülikooli arstiteaduskonna lõpetas ta 1974. a ja pärast internatuuri lõpetamist töötas 5 aastat neuroloogina Elva haiglas. Järgnevad 20 aastat oli A. Aasmaa elu ja tegevus seotud TÜ närvi-kliinikuga, 1980–1982 oli ta neuroloogia ja neurokirurgia kateedri vanemlaborant, seejärel läbis anestesioloogia ja reanimatoloogia spetsialiseerumiskursused ning kuni aastani 2000 töötas TÜ Kliinikumi neurointensiivravi osakonnas. Anu Aasmaa oli laia silmaringi ning suurte kogemustega neuroloog ja intensiivraviarst. Mõlemal erialal anti talle kõrgem kvalifikatsiooni-kategooria.

Kolleegide mälestustesse jääb ta eluröömsa, kiire, otsustusvõimelise ning kohusetundliku arstina, hea ja südamliku inimesena.

Kolleegid TÜ närvikliinikust

Linda Abram

19.07.1925 – 16.08.2002

16. augustil lahkus igaviku teele kauaaegne Viljandi günekoloog dr Linda Abram (sünd Raadik).

Dr L. Abram sündis 19. juulil 1925. Tartu Ülikooli lõpetamise järel valis ta raske, kuid õilsa eriala – akuüör-günekoloogia. Pärast ülikooli lõpetamist töötas dr Linda Abram ENSV tervishoiu-ministeeriumis sünnitusabi osakonna arsti-inspektorina, pärast abiellumist dr Benno Abramiga siirdus Viljandisse ja asus tööle günekoloogina. Samal ajal töötas ta ka Viljandi Tervishoiu-osakonnas, algul arsti-inspektori, hiljem juhatajana.

Viljandi Haigla peaarsti vastutusrikast ametit pidas ta 14 a vältel. Tema on Viljandi uue haiglahoone ehituse idee algataja ning ta suutis ka läbi raskuste oma algatuse lõpuni viia. Järgmise peaarsti ametiajal asuti uut hoonet ehitama.

Seejärel töötas Linda Abram sünnitus-günekoloogia osakonna juhatajana kuni pensionile jäämiseni. Ka pensionil olles jätkas ta osakonnas tööd arstina, kuni 1997. a siirdus lõplikult vanaduspuhkusele.

Dr Linda Abrami abistavat kätt on tundnud väga paljud naised, kelle lapsi ta on siia ilma aidanud, samuti haiged, keda ta tihti eluohtlikust situatsioonist on päästnud. Teda jäävad leinama kolleegid ja patsiendid, kes sageli tema nõu ja abi vajasisid.

Kolleegid